

K573/1298

Nem tudom mikép címezzen, nem tudom miként kezdjem
e levelet. Bocsánatot kell minden esetre kérnem e vá-
merőségért, hogy, ki senkinek terhére lenni nem sze-
retek, épen Önnek alkalmatlankodom. Félek, hogy
olvasatlanul félredobja e levelet s még jobban fé-
lek, hogy elolvassa és azután dobja el bocsán-
ta a „Közlöny” még élne, mily könnyű volna e
sethözre jogaimat találni, — most mentvégen is
alig van. Azonban ez időkor, melyben most va-
gok, nem olyan, hogy a nagyság iránt tartósko-
dóvá tudna lenni, oly közel érzem magam min-
den igazán nagyhoz, hogy az irántól érzett lelke-
sedő bámulat mellé féltelen nem vegyül; egy pár
év múlva bizonyosan féltelennel (habár tán bá-
mulat nélkül) fogok feltekinteni még a földi
apró „nagyság”okra is s megtanulok majd tar-
tózkodó lenni az igazán nagyok iránt. Ha ad-
dig várok: e levél bizonyosan elmarad.

Gondolások üldöznek, vágatok gyötörnek. Száx-
ros elhúzem magamtól az ezen setre összönző gon-
dolások, száxros elodáxtam a vágatok és végre
mégis gyözedelmekédek rajtam.

20 éves vagyok. Nappalom a jogi egyetemé és Verböcseyé, éjjelemet a frépítodalom és költészet foglaltja el. Nem annyira írok, mint inkább élvezem a művészt által már megírtaikat, de lehet-e az, hogy az ember bármennyire bámulja is azon nagy jellemeket és bármennyire is érteke mellettük töpregését, — mégse próbálja az általa bámultakat utánolni, s ne fedezzen fel némi népszerűséget is a garló utánzatban, habár az tán csak az ellesett mérték népszerűsége és egy-két rim szeszességére és a szigorú önbizonytalatra képes volnék, vagy oly ismerősöm volna, ki éretti ítéletével kitűnőn modorosan ex önkényesen stagnációból s bölcs tanácsral ezt mondandó: „Hagyd abba a költészet és a versírás, légy egész lélekkel kenyérkereseti pályád után; tekintsd a sokat enyhülésnek, ha ennek nehézségein kifáradtál. Jó jogász lehet belőled, de jó költő soha, a mennyire versidből kivestessesszem — ha így volna, nem

Kérném Öntől e kezget és nem alkalmas-
lankodni. Telenkegi szépirodalmi lapja-
ink szerkesztői nem authenticus bírálók
s ex ipsis véleményei tudni ki, kényel-
mes mód, de nem meggyújtató s ex oból
nem is követtem e kevéseken harrábi módol.

Tudom hogy szerénytelenég amit keret és
igen sok amit kérek, és mégis megtettem.
Ha érdemesnek tartana arra, hogy legnagyobb-
ra becsült pár sorával megismerjen, boldog-
gá lenne vele; ha nem, kérem, dobja félre
az egész dolgot, ex esetben tudni fogom, hogy
csak vajjina „Andris öcsse” vagyok; de le-
gyen együttal elnézéssel vakmerőségemért s
ne gondoljon haraggal először és utoljára
alkalmaslankodó

örönte tisztelője és kéri szolgájára

Bpess 1877 febr. 6^{dn}. Barna Géza joghallgatóra.

